

каръ-тъ и грижи-тъ на Г-жа Баронъ, болѣсть-та Хсрихова ся усилавше, и зе да личи че часъ-тъ на умираиe-то му наближава. Г-нъ и Г-жа Баронъ ся намѣрвахъ сѣкога по-редомъ при него на леглото му. Приятно бѣше да гледа нѣкой, какъ единъ младъ, свѣтскый чeловѣкъ,, каквото бѣше Г-нъ Баронъ, прислужваше на малкыго Хенриха. — Той или му даваше нѣщо гозбица да си хапне, или му подносяше цѣръ да земе, или пакъ сѣдѣше та му четеше Библиѣ-тѣ. Г-нъ Баронъ имаше страхъ Божій.

Въ първы-тъ деніе на Хенрихово-то въ Бергампуръ пристигваніе, него можехъ още да го поизнасятъ вечеръ на прѣсенъ въздухъ, даже и той самъ можеше да ся порасхожда изъ кѣщи, и по нѣкога почетваше Св. Писаніе на своего Бузи; но на скоро той до толкозь ослабнѣ, щото не можеше вече да чете, и расходкы-тъ му ставахъ се по краткы, а най подиръ ся прѣкъснѣхъ вече